

Concordant Commentaar bij Galaten 3 ¹

Leerstellige verdediging

¹Paulus heeft nu zijn persoonlijke verdediging beëindigd, en daarmee zijn eigen apostelschap bewezen en het unieke karakter van zijn evangelie, dat niet alleen *niet* van Petrus afkomstig was, maar dat hij handhaafde *ondanks* Petrus.

³Paulus doet nu een beroep op de ervaring van de Galaten zelf. Vóór de judaïsten kwamen, ontvingen zij de geest van God, leden zij voor het evangelie en deden ze machtige werken geheel los van de wet.

⁶Drie grote namen worden in de Schrift verbonden met drie verschillende lijnen van waarheid.

- David is degene met wie het verbond van het *koninkrijk* werd gesloten. Zijn naam is de belangrijkste in de proclamatie van het koninkrijks-evangelie.

- Wanneer *rechtvaardiging* in beeld komt, worden we teruggevoerd naar Abraham en zijn geloof in God. Gods verbond met hem was onvoorwaardelijk en strekte zich uit over alle volkeren.

- De *verzoening* brengt ons in verband met Adam en omvat de gehele mensheid in haar genadevolle voorzieningen.

Elk onrecht vindt zijn vroegste oorsprong in het ongeloof van Eva, terwijl alle God welgevallige gerechtigheid is gebaseerd op een omkering van het gebrek aan vertrouwen, dat haar daad openbaarde. Niets kan rechtvaardiger zijn, dan God op Zijn woord nemen.

⁹Hoe treffend is hier de tegenstelling! 'Zij die uit geloof zijn' worden *gezegend*. *Vervloekt* is een ieder die niet blijft in alles wat geschreven staat in de boekrol van de wet om dat te doen. Wie zou zo eigenzinnig zijn voor de wet te kiezen? Toch heerst de ketterij van het 'galatenisme'

¹ uit: Knoch, A.E.(1968). *Concordant Commentary on the New Testament*. (pag. 282), Saugus, Cal.-USA. Ned. Vert.: Hans Maissan

vandaag de dag overvloediger dan ooit tevoren. Leven onder/uit de wet kan alleen aan iemand toekomen, als hij zich te allen tijde volkomen houdt aan ieder voorschrift; het vervalt echter bij de geringste overtreding. Leven door geloof hangt niet af van gedrag, maar van de Ene in Wie het geloof woont.

¹³. Het offer van Christus voorzag voor alle groepen en omstandigheden. Voor degenen onder de wet droeg Hij de vloek der wet, zodat zij de zegen van Abraham kunnen ontvangen. En Hij droeg de zonden van hen die zonder wet waren, opdat ook zij de gerechtigheid van Abraham kunnen verkrijgen. Dus beide ontvangen, door geloof, de geest, waardoor zij de rechtvaardige eisen van de wet kunnen overtreffen

¹⁵. Een contract of overeenkomst of verbond, dat eenmaal bekrachtigd is, kan niet meer ongedaan gemaakt worden, ook kan er geen enkele bepaling van worden gewijzigd. Het Abrahamitische verbond bevatte geen ontbindende voorwaarden. Het rekent niet op gehoorzaamheid, maar was louter afhankelijk van God Die bij Zichzelf zwoer, dat Hij het zou vervullen (Gen.22:15-18).

¹⁷. De voorrang van de belofte is van grote betekenis. Bijna een halve millennium ging voorbij voordat de wet werd gegeven. De belofte is voor wat betreft zijn vervulling in geen enkel opzicht afhankelijk van de wet.

¹⁹. De wet verandert zonde van louter een fout in de overtreding van een goddelijk bevel. Het maakt de zondigheid der zonde groter. Overtreding is zonde tegen een wet die bekend is, wat niet alleen de gebruikelijke straffen tot gevolg heeft, maar daarbij het misnoegen van God voor degenen die Zijn voorschriften trotseert. De wet werd niet rechtstreeks aan het volk gegeven, maar door Mozes die als de middelaar optrad. Ook werd zij niet door Christus, het Zaad der belofte, gegeven.

²¹. Terwijl de wet geenszins ingaat tegen de beloften, was zij bedoeld om degenen aan wie de belofte werd gegeven te beschermen en hen te leiden tot Christus. Zij kon geen leven of rechtvaardiging in zichzelf geven, maar zij kon hen de zondigheid der zonde doen inzien en de noodzaak van een Redder. Dit waren haar functies en die vervulde zij. Dit was echter slechts *totdat het Zaad zou zijn gekomen*.

^{24.} Het was bij welgestelde Romeinse families de gewoonte de jongens naar en van school te laten *begeleiden* onder het toezicht van een slaaf, dan wel hen thuis te laten onderwijzen door een geleerde Griekse leraar-slaaf (paidagogos – kindergeleider), die hun *privéleraar* was.

^{25.} Zij die geloven, zijn niet onder (de) wet. De volwassen zonen zouden immers de begeleider uit hun jongensjaren minachten. Zijn aanwezigheid zou een belediging zijn voor hun mannelijkheid. Evenzo weigeren zij die hun volwassenheid in Christus kennen de slavernij der wet als zijnde overbodig en vernederend. Wij zijn geen kinderen maar zonen. De wet geleidt minderjarigen. Het geloof heerst in zonen.

^{27.} Dopen, zoals dat in praktijk werd gebracht aan het begin van Paulus' bediening was een symbool van één-zijn met Christus in Zijn dood, begrafenis en opstanding. Het '=**al wie**' toont aan dat niet alle Galaten waren gedoopt. Desalniettemin, de waarheid van het éénzijn in Christus geldt allen, want in Hem verdwijnen alle materiële tegenstellingen. In *dienstbetoon* of in de *Here* was de slaaf nog gewoon een slaaf, de beide geslachten werden gewoon erkend; maar in *Christus* hebben allen, door geloof, dezelfde hoge, bevoorrechte plaats. Allen hebben recht op de belofte en de gerechtigheid, die is door geloof in God.